

Az imagináció nyelve, kép- és élményszerűsége.

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: December 13, 2018, 1:08 pm

Dénes Albert

Metafizikailag tudjuk, hogy az életünket, a sorsunkat imaginációink alakítja. Nézünk csak meg ezt az állást, vizsgáljuk meg, mit tudunk felfejteni belülről. Először is mit jelent, hogy metafizikailag? Hajlamosak vagyunk a metafizika kapcsán arra gondolni, hogy az mindig valami tőlünk független, valami olyanra utal, amit csak gondolatilag, szellemileg, mentálisan tudunk megragadni. Még Guénon is úgy értelmezte a metafizikát, amely tőlünk van azon, amit itt megölhetünk mindennapi életünkben.

A metafizika valójában nem csak gondolatilag megragadható tőlünk független fejez ki, hanem teljesen magába tudja venni a mindennapi életünket megnyilvánulásait. Magába is foglalja mindigis, csak hogy mi egy vagy több saját tudati belső folyamat nem úgy fogjuk fel, vagyis hajlamosak vagyunk a metafizikait az a nem-metafizikait tőlünk független durva felosztásban alkalmazni a valóság. A testszerző, a tényszerző, a konkrét alakot az megnyilvánulás-módot a lét az mind-mind a metafizikum által meghatározott, még a tárgyszerző is, amelyet oly gyakran anyagnak nevezve kiszakítunk a maga metafizikumából. Azt is lehetne mondani, hogy csak a metafizikai valóság létezik, csak hogy ez a maga belső szellemi rendje szerint létezik, amelyet ha nem ennek megfelelően fogunk fel, akkor keletkezik olyan zavar, olyan megbontott lét, olyan feltételezett az az kifordított, örökhatlanság az homály, mint amilyent az emberiségnek volt májja megtapasztalni nem csak az elméleti idők során, hanem amit a mai napon is megélt. Nem az a helyes felosztás, hogy metafizikai az nem metafizikai. Csak metafizikai van az amit nem-metafizikainak ölünk meg, az a metafizikai rend belső szellemi tényszerzőgeinek az általunk való megszűnésből ered.

Mi a helyzet a tanulmányt nyitni első lépésben második részével, hogy a sorsunkat az imaginációink alakítja? Az imagináció egy olyan spirituális természetű szerve az embernek, ahol a tudat, a tudattalan, az örökkelés, a tapasztalat, a gondolkodás, a mentális tartalmak, az érzelmek, az emlékek, a képzetek találkoznak az kálcshatásba lépnek egymással. De ugyanez az imagináció az is, amely a testtel szemben nagyon erős kapcsolatban áll. Sokan még a spirituális tanokkal foglalkozók kálcshatás is leírják a testet, azt tartva erről, hogy csak durva anyagi burok. Ezt nem éppen úgy van. Ugyanezt a tövedést kálcshatás el a felszín az a mályszög viszonylatában, de ez egy máj táma. Itt most az a fontos, hogy felismerjük, vagy

legalább kárpuzelmu- és megörítéserőnket kissé a szokásosnál jobban munkába tölve rállássunk, hogy a test mályen át van hatva a metafizikai vonásokkal, olyannyira, hogy ha ezeket kivonjuk belőle, maga a test is eltűnne. Mindez nem mond ellent az empirikus, objektív, tudományos ismereteknek, vannak sejtek, molekulák, erek, idegek, szövetek, van anyagcsere, vannak neuronális hállátzatok s még sok-sok más, a testet felépítő anatómiai és fiziológiai állszetevők. Éon magára a testszerűség metafizikumára beszélttem, mintegy elosztani próbálván azt a kámu keményedett nézetet, hogy a test par excellence nem-metafizikai elem, csak burok stb. Tehát az imaginációnak, mint az ember metafizikai, spirituális szervének komoly káze van a testhez, de a valóság tőrgyi, tőnyszerű tartományaihoz is.

Az imagináció mivel olyan metafizikai szervünk, ahol a valóság állszes megnyilvánulása találkozik- gondolom, ezt nem kell kállállásban magyaráznom- egyben olyan lányegi, primordiális, alapvető és centrális fontossággal bíró, amely minden további meghatározó felépítőst, beálltádsokat, sors-szekezetet. Egyben az események, a történetek állntámuformája is, de nem csak úgy mint egy merev állntámuforma, hanem úgy, hogy az imaginációban állszesz állntámuformák jellegük szerint áthatnak, átszámunk eseményeket, tapasztalatokat, helyzeteket, állapotokat. Az elűzű tanulmányban, amelynek a Tennitűs elűkűszűtűse cűmet adtam, a sorsalakűs lehetűsűgűtű és kikerűlhetetlen szűksűgszerűsűgűtű emlűtettem májr. Most rűszletesebben belemegyek technikáinak nevezhető szempontokba. A technikait persze úgy őrtve, hogy ez szeműlyesen vűgrehajtott máveletek lehetsűges mádjakűnt jűllűn szűba.

Amennyiben az elűbb tisztűztuk, hogy a valóság teljes egűszűben metafizikai, úgy most az imagináció is hozzáadhatjuk eme álltűsű őrvűnyessűgi kűrűhez. Minden imagináció. Vigűzat, mert ez nem egy tűny-megállapítű mondat, hanem máveleti mondat. Ágyhogy senkinek sem kell hamarjűban ellenbizonyítűkok utűn keresgűlnie, mert nem azt mondtam ahogy objektűve úgy van vagy nincs, hanem azt, ahogyan lennie kell a megfelelő máveleti beálltűds esetűn. Ebben az őrtelemben és ezen a realizűciűs terepen minden imagináció. Csakhogy. Éos itt jűllűn egy problűma. Ugyanis, nem abban áll az ember máveleti lehetűsűge a sorsa, az őlete, a lány alakűtűsűra vonatkozűan, hogy minden imagináció, hanem abban, hogy tud bínni az imaginációval. Van az emberben egy olyan szellemi-metafizikai kvalitűs, amely az imaginációval kűpes máveleteket vűgezni. Ez az, ami minket őrdekel. Hogy ez a kvalitűs mennyire van elmerűlve az imaginációban és mennyire nem, mit sem vűltoztat annak igazűgűn, hogy ilyen megkűllállntűzetett kvalitűs van és ha komoly máveletet akarunk vűgezni, akkor eme kvalitűssal kell azonosűtűni magunkat. Minden esetben az imagináció álltűja elű a valaki álltal megűlt valóság állszűllapotűt. Olyan emberűl is, aki őletűben imaginációráll, metafizikűráll sem hallott soha. Azonban, ha nincs tudműsunk az imaginációráll és annak tulajdonsűgairűl és fűleg, ha nem kezdűll megismerni, hogy mikűppen kell bínni az imaginációval, akkor az úgy mákűdik, mint egy vezetű nálkűll maradt jűrmű. Műgsem teljesen ágy, mert mindenkibe szorult valamennyi spontűn metafizikai tudűs, amolyan ráűőrzűs-vagy intuűciűszerűen és legalűbb a vűgzetes álltkűzűseket el tudja kerűllni úgy, ahogy. Az, hogy az imagináció hozzá állszűe úgy a valóságűnk, ahogyan állszűhezza, az egy kikerűlhetetlen metafizikai tűny, vűgsű és megcűfolthatatlan igazűgű. Tagadni, ellenbizonyűtűni lehet, de fűllűsleges. Sokkal jobb, ha inkább az utűn kutatunk, hogy mit tehetűnk mi, akik az imaginációra vonatkozű máveleti nyelvet elűg gűgicsűlve beszűllűk és nem igazűn vagyunk a helyzetek urai.

Azt, hogy mindenkinek van imaginációja valamint azt, hogy minden imagináció, valahogy úgy kell őrteni, mint pűldűl a nyelv esetűben, hogy van a nagy nyelvűlg, amelyben kűllállntűn-kűllállntűn mozognak, beszűllnek az egyes emberek, mindenki úgy ahogy tud, a maga mádjűn. Ki jobban, tisztűbban, gazdagabban, vűllasztűkosabban, logikusabban, ki pedig szegűnyesen, zavarosan, logikűtlanul, esetleg csunűn, durvűn. Ezzel a nyelv-hasonlattal csak az imagináció, mint olyan, és

az imaginációval rendelkező egyes ember viszonyát szerettem volna megvilágítani.

Hamvas is felhívja a figyelmet arra, hogy az imaginációval szembevetési alapeleme a kép. De arra is kitér, hogy a kép nem csak merő kép, hanem szó is, képesség is, szellemi mozgás is éppen annyira, mint konkrét tenni tudás. Ha az imagináció az, ahol tudat, gondolat, érzés, akarat stb. találkozik, akkor itt találkozik a kép is, a szó is, a szellemi alap az a tett, a megismerés az alkotás, az alakítás is lehetőségeknek látása az maga a megkötésbe hozott általalakítás szembevetés. Aki a szembevetést végzi, az nem más, mint maga az ember az akin a szembevetést végzi, az is saját maga, természetesen beleértve az embert körülvevő világot is. Mert, mint ahogy az ember mindigis test, lélek és szellem egységében képzelhető el, ugyanúgy az embernek mindigis világa van, amelyet soha sem szabad merő nézetnek tekinteni.

Az embernek az imaginációval kell dolgoznia. Ez az az egyedüli szembevetési lehetőség, amellyel élményeit, sorsait, életét, valóságait átminősítheti, átlatnyegítheti, problémáit megoldhatja. Amivel az imagináció dolgozik, az a láthatatlan az imaginációval. Az ember metafizikai kvalitásai ered az, hogy imaginációval dolgozni tud, természetesen csak akkor ha erre tudatos erőfeszítéseket tesz. A metafizikai kvalitás nem egy újabb eszköz. Ez az ember igazi élményszerűséghez tartozik. Ez az, amely ha elég tiszta az ha nem töveszti észre magát az imagináció tartalmaival, akkor képes, hogy az imaginációval úgy rendezze, ahogyan azt rendezni kell. Itt kiemelten fontos, hogy nem a valóság manipulálása, vagy más emberek manipulálása van szó, hanem a látás egységét biztosító egyetemes rend tervényszerűségeinek felismerése arról az ezek szerinti életrend kialakításáról. Ez a látás egységét mindigis biztosító rend nem más, mint az igazi metafizikai nyelv és egyben az imagináció nyelvnek valódi grammatikája. Mi ezt most csak kutatjuk. E nyelven csak társasbeszélőnk. Annyit mondhatunk el, amennyire sikerült eljutnunk a kutatás során. Nem lehet az imaginációval hatékonyan rendezni nyelvet egy más látású idegen nyelv megtanulásának nehézségi fokához hasonlóan, mert bármilyen nehéz idegen nyelvről legyen szó, annak van stabil grammatikája, vannak kérepek és nyelvtanár és nyelv-tanfolyamok, és aki nagyon meg akarja tanulni az illető nyelvet, megteheti. Az imaginációval is rendezni tudni egyetemes nyelvről csak annyit tudunk, hogy ez nem más mint az ige, a logosz, a kinyilatkoztatás szava. Amelyekhez mindigis értelmezéseket csatolunk hozzá, kommentárokat, azért, hogy a szóval valamennyit meg tudjunk érteni. Maga ez a logosz-azonos, egyetemes nyelv nincs úgy megismerésre, mint a más nyelv fogalmi és egyébb struktúrákkal telített lehetősége, nyelvek, amelyek segítségével nap, mint nap igyekszünk eligazodni problémáinkban. Azonban, ezek a nyelvek is érzik valamelyest az egyetemes nyelv szellemi erejét és valószínűleg bármely nyelven is megvan a kellő metafizikai ereje ahhoz, hogy látványosságok szembevetések iránynyújtása lehessen. Csak arra kell vigyázni, többek között, hogy a nyelv ilyen fokán, bármint azon a fokán, ahol visszanyeri a metafizikai erejét, ott nem csak a fogalmi színtvonalat meghatározó grammatikai, logikai, szemantikai és retorikai tényezők a fontosak, hanem a beszélnél valószínűleg a meghatározó tényezők is. Ezért ki kell tisztítani ebből a nyelvből minden olyan manipulatív asszociációkra hajlamosító elemet, amelyeknek az ideológiai tendenciákra, a félelmekre, az érzelmekre, az indulatokra vonatkozó hatáscélzata van. Például, az ősmagyarok szellemi értékeit időzáró szembevetés metafizikai színtvonalában mit sem ér, ha rejtetten azt hozza elő az emberből, bármint a magyar emberből, hogy a több, mint más ember az ha valaki ráköt, hogy miért is több, akkor a kötet iránt is erőssé győltetést ér, érzélete szerint legszivesebben ott helyben megélné. Például, a kötet lehetne sorolni. A látvány egy. Az imaginációval rendezésére lehetőséget nyújtó nyelvnek a megközelíthetetlen metafizikai kvalitás színtvonalán kell mozognia, és mentesnek kell lennie mindenféle zavaros, manipulatív, sőt a köteteket és főleg indulatokat szóval tartalomtól. Továbbá mentesnek kell lennie olyan tartalmaktól is, amely magam elűt nem tisztázott világaimmal állnak kapcsolatban. Hogy az embernek

vágyai vannak, azzal semmi baj nincs. Azonban az máj baj, ha nem tisztázzuk, hogy mi is az amire vágyunk, miben áll az, ha megvalósul az illető vágy. Ám miben, ha nem. Tisztázatlan vágyakkal hiába akarunk az imagináciánkra hatni. Ám, hogy az megvalósítsa a vágyunk beteljeséséhez szükséges feltételeket, mert lehet, hogy ez sikerülni fog, de esetleg kiderül az, hogy az illető vágy olyan további kéréseket hoz az életünkbe, hogy jobb lett volna, ha nem is teljesült volna. Ekkor jövünk rá, hogy a merő vágyakozás kárpótlapotte nagyon székláttákkárréek voltunk. Természetesen ez nem vonatkozik minden vágyra. Ám nem arról van szó, hogy minden vágyat el kell fojtani, le kell rombolni. Még jár szempontot fel lehetne sorolni egy életünk ártminősítésében részvevő metafizikai máveleti nyelv tulajdonságait illetően, de most rá kell tartanunk az imagináció kápp- Ám Álmányszerűségére is. Az elképzelt tanulóanyagokban még szóba fognak kerülni nyelvvel kapcsolatos metafizikai megfontolások. Egy tanulmány keretében elég ennyi, ami az előbbiekben elhangzott, illetve ártátt. Most Ám is az a fámondanival, amit a c-m is megvilágít, miszerint az imagináció nyelvi, káppi Ám Álmányszerű vonatkozásai szorosan Ásszefüggnek egymással.

Árt máj volt szó, hogy a kápp az imagináció mákkáddánek centrális eleme, ázemanyaga. Árt is Ártam, hogy ezt nem csak kimerevített káppkánt kell Árteni, báj nem jelenti ez azt, hogy egyszer, kimerevített káppnek, rajznak, szimbólumnak, figurának, reprezentációnak, Ábrának ne lehetne eröss, az imaginációra ható ereje. Lehet, de ami az imagináció Ártelenben vett kápp, az elsősorban olyan kápp, amelynek eröss Álmányszerűségé van. Ezt az Álmányszerűséget nem Ágy Árttem, hogy názek valamit Ám akkor bizonyos Álmányeim vannak, hanem Ágy, hogy egy bizonyos Állapotban levő Ám a hozzá tartozó tapasztalatok, vagyis az Ásszárzákkel Ám szorosan Ásszefonódik, tehát a káppben az ember benne van Ám a kápp Ártatja, Ágy ez az Álmányszerűség tulajdonképpen egy valóság-megélt jelent, egy konkrét benne-levő valamiben, valamilyen Állapotban. Ez máj az imagináció produktuma, akkor is, ha ezt valaki nem tudja. A kápp kivetül, bevetül, visszavetül, minősít, Ártminősít, Ártgyiből tapasztalatiba megy, szubjektív-objektív, vagyis mozog, mákkáddik, valósággot formál, Ártatja az embert. Maga az ember az, akiből ered, mert ember Ám imagináció annyira Ásszetartozik, mint ember Ám lőlegzet. A valósággot mindig is az imagináció teremti. Az a racionális felosztás, miszerint az egyik pólusban van az imagináció Ám a májban a valóság, teljesen rossz. Vagyis ez Ágy fogadható csak el, hogy az imagináció szót nem abban az Ártelenben használják, mint Ám. Ák inkább a fikciót ellenpótozzák egy tányivalóság-tarománnyal, amely elfogadható, de csak Ágy. A metafizikai Ártelenben vett imagináció, Ágy ahogyan a tanulmány elején szó volt arról, hogy mi is ez, mindig a valóság szávámje, de Ágy a szávámje, hogy egyben a valóság szávét is ez káppi. Mindezzel nem lennk sokkal okosabbak, ha nem merítették volna fel a speciális metafizikai kvalitás gondolatát, amely az embernek egy Ánazonosságbeli, lőnyegbeli káppessége Ám ez abban áll, hogy az imaginációval megfelelően tud operálni. Tettem a korábbiakban egy olyan kijelentést, hogy minden imagináció Ám hogy ezt megfelelő máveleti kontextusban kell Árteni. Akkor azt kellene mondani, hogy ez a speciális metafizikai kvalitás is imagináció, vagy pedig nem helytálló az, hogy minden imagináció. Nem kell Ártádnk azzal, hogy Ágy van-e vagy Ágy. Lőnyeg, hogy ilyen kvalitás legyen, vagyishogy felőressék Ám kifejlessék magunkban Ám Ágy tudatosan tudjuk kezelni azt, ami egyébként is meghatároz minket- az imagináció. Az imagináció egy kikerülhetetlen metafizikai ákszerűségkánt határoz meg minket, vagyis valóságunk minden mozzanatában meghatároz. Azt, amit Hamvas is Ár, miszerint egyedül az imaginációban vagyunk szabadok, Ám káptelevő mádon az előbbiekben említett metafizikai kvalitásunkra Árttem, arra, hogy káppeseké kell tegyük magunkat arra, hogy az imaginációnkat megfelelően tudjuk mákkáddetni. Méggyeszer, nem jelent sem elvi, sem gyakorlati problémát, hogy ez a kvalitás az

imaginációba gyazdik-e vagy sem, látnyeg az, hogy ez a kvalitás, ez a minőség, ez a tudatosság, ez a képesség, vagyis képességeket rendező minőség tisztább legyen.

Ebben a kvalitásban áll az ember metafizikai képessége, ereje, emberi látnyege, tudása, tennitűsége. Ez a lélek, a szellem örökénysége az emberben. Ez a lehetőség, hogy magamat az a valósággot alakítani tudjam. Ez látnyem lélegzete, de pontosabban a lélegzet rendezője. A hétértékes napi tudat az a let felől nézve az az egyedüli gondolat a kapu ehhez a magasabb fokú tudatossághoz, amely gondolat egyáltalán felteszi annak lehetőségét, hogy az ember tőbb, mint társadalomba szervező racionális állat. Akármilyen szörke, kizárólagos let az ember, ez az egyszerű gondolat, mint kapu, mindigis ott van, mint lehetőség, hogy az ember elindulhasson igazi kvalitásnak felbresztése az kifejlesztése tén. Ez az egyszerű gondolat mindenki számára ott van. Fontos kapu, pedig csak egyszerű gondolat. A bekezdésben szerepelt egy olyan fordulat, amely a magam az a valóság alakítására vonatkozik. A figyelmes az az ilyen jellegű körökben valamelyest tájékozott olvasó azt vethetné szememre, hogy egy ilyen szándékú metafizikai tanulmány ellenére, annak majdnem a végfelé, ugyanabba a tévedésbe esek, amelyet már mindenki unottan hallgat, márminthogy beszéllek magamról, aztán a valósággról, teszek egy olyan állást, amely e két fogalom konjunkciójára vonatkozik. Az ember hallgatja, olvassa, aztán a t. Unalmas, nem? Joggal a t-t az joggal tartja unalmasnak. De, kérem fogadják el, hogy a-gy jrtam el. A magam az a valóság viszonya egy olyan problémát tartalmaz, amit logikailag nem tudunk megoldani, mert a logika mai állása szerint csak ellentmondás mutatható ki e probléma kapcsán. S a problémát fokozza az, hogy nem csak logikai probléma. A magam az a valóság viszonya egy azonosság az nem-azonosság sajátos relációjában fejezhető ki, talán, de jelenleg nem tudok megoldást. Azt sem mondhatom, hogy azonos vagyok a valósággal az azt sem, hogy nem vagyok azonos. Van itt egy sajátos metafizikai reláció, vagy lehet nem is reláció, hanem egyéb, de remélem, hogy még j sokáig foglalkozhatok metafizikával az ha többévi kutatásunk eredményeképpen megtalálom e probléma korrekt megoldását, nagyon elégedett leszek magammal. Mindezt csak azért rom a-gy, mert egyes spirituális tanok olyan magabiztosan állítják, hogy a valóság te magad vagy, hogy az már bosszantó, de legalábbis gyanút breszt az emberben.

A valóságát tényleg maga követi csolja a ssze az ember, az imaginációjával. Benne vagyok most egy állapotban, amelyet látok, tapasztalok. Ez is az imagináció teremtménye. De itt nem áll meg a haladvány, mert tovább a tvzának az imaginációban a gondolatok, örölmek, képek, élmények, emlékek, szavak, képzetek az a jobban az a jobban állapotokat élek meg. Gondolok valakire, akit rég nem láttam már. Másnap a sszefutok vele az ton. Vagy elfordul, hogy valami váratlan ténik, de ahogyan gondolkozok az a-gyén, lassan-lassan felmerülnek azok a mbeli ténkedéseim amelyek a sszeféggésben állnak azzal, ami ténent, vagyis amivel rászolgáltam arra, hogy éppen a-gy ténenjen. A fontos az, hogy lassan, nán, de kitartó tudatossággal rőbredjünk arra, hogy az imagináció teremt a valósággot az arra is, hogy hogyan teremt. Az imagináció fogja továbbra is a valósággot teremteni, de ha erőt-tjék magunkban azt a metafizikai kvalitást, amellyel éppen azt tudjuk világon látni, hogy hogyan mákodik az imagináció az milyen általakítás, rendező, tisztítás beavatkozásokat kell tennünk, akkor megvalósítható lesz, hogy arra felhaladjunk, amerre igazán szeretnénk. Egyszerű szavakkal a szeretet, a szabadság, az értelem, a harmónia, a mérték, az egyszerűség.

Egy további tanulmányban szó lesz arról is, hogy milyen, az imagináció szempontjából hatékony, vizionárius forgatókönyveket hordoz az ember magában, esetleg anélkül, hogy ezt tudná; s éppen ezért járnia kell zavaros állapotainak árdígi kéreit.